

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344552304/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

smilte hemmeligt og tav. Droskehesten løb godt til. Paa Gaderne tænkte man Lygterne. Og det forekom mig, som om hendes Ansigt ved disse blege Streflys var mere feagtigt, og at Linserne i hendes brune, smilende Øjne tindrede oversanseligt.

»Du udspørger mig,« smilte hun saa, trygt og fjærnt. »Du er bestandig den samme Nordbo. Jeg er fransk Kvinde, og du ved ikke, at de, som gør besværlige Spørgsmaal, keder os.«

»Sylvia, du er Hyacinten, Foraaret, Sorgløsheden. Men nu bliver du altid hos mig –?»

Hun rystede paa Hovedet, smilende:

»Kan ikke, har ikke Tid.«

»Og hvorfor ikke?»

»Du spørger endnu. Saa maa jeg være grusommere imod dig. – Jeg kan ikke blive hos dig, har ikke Tid for *de andre*.«

»De andre –?»

»Ja, hvorfor beder du om Sandheden, naar det gør dig ondt at høre den (*quand ça te fait mal*). Jeg er ikke, som jeg angav for at behage din solide Smag, en Person, der har noget fast, staar i Forretning et Sted ved Carnaval de Venice. Jeg er en omflakkende, upaalidelig én uden borgerligt Erhverv. Thi vid da, min Antonius, jeg er de unge Digteres, de smaa Tidsskrifters Muse.«

Ved disse Ord (*parce que sais-tu, mon pauvre Antonius! je suis la Muse des jeunes poètes et des petites revues, vois-tu*) blev jeg mere bedrovet, end jeg kan beskrive, saa bedrovet, at hun strax i Medlidenhed lo som en Kvinde og omfavnede mig med Kaadhed:

»Ja, trøst dig, min Ven. Jeg er ogsaa lidt mere.«

»Er du ogsaa virkelig Sylvia Delaplanche?»

»Den rigtige, virkelige Sylvia . . . trøst dig . . . Men tag mig blot ikke for alvorligt,« hviskede denne letsindige Ting. »For ser du, jeg er dog og bliver dog Muse, forfængelig, forfængelig, og Sporet efter mig, mine Handsker, Hyacinter, er saa noget nær det bedste ved mig . . . Det er jo ogsaa blot en Grille af dig: alle disse nye Traade er faldne dig i Hænderne, og i din sædvanlige Æventyrtro vil du da knytte de nye Masker, mens du sidder midt i Spindet. Men en Dag ser du, at du atter kun har knyttet *Luftmasker*; en Dag kaster du den flygtige Sylvia og alle dine »unge Tidsskrifter« fra dig og vender – trofast som du er –